

NATÁČENÍ V ČESKÉM ROZHLEASE 25. LEDNA 2019

Šarlota

Božena Lesáková, rozená Mácová, se narodila v Budapešti 18. prosince roku 1933. Na své dětství vzpomíná moc ráda: bydleli v krásném domě a měli vlastní služebnictvo i chůvu pro děti. Její tatínek totiž byl vojenským atašé, vysoce postaveným důstojníkem.

Míša

Ačkoliv sama své dětství vnímala jako šťastné, celým světem běsnila druhá světová válka. Paní Lesáková častokrát kvůli náletům nad Prahou nemohla jít do školy – místo toho si s kamarádkou stavěly z matrací bunkry. Na samém konci války dostali ještě nacisté povolení projet Prahou, když utíkali před ruskou armádou. To se ale Pražanům nelíbilo, a tak začali stavět barikády. Toho se účastnila i tehdy dvanáctiletá paní Lesáková. – Když nakonec ulicí německá obrněná auta přece jen projížděla, všichni se radovali z konce války a míru.

„On třeba ten jeden. My jsme koukaly s matkou z okna a on takhle měl nalepenou cigaretu na rtu a takovým zlým pohledem koukal nahoru, že matka mě odtrhla od toho okna a za dvě tři minuty bylo tatatatata a všichni začli střílet.“

Kristýna

Ještě na konci války tedy přišlo o život mnoho lidí.

I když paní Lesáková nakonec válku přežila ve zdraví, o život málem přišla. A to v roce 1942, kdy dostala zánět středního ucha, který se pak rozšířil na zánět mozkových blan. Antibiotika tenkrát neexistovala a její lékař se už začínal obávat toho, že paní Lesáková zemře. Pomohl jí vlastně zázrak: po rozhlasové reportáži o jejím případě se přihlásil mladý dělník z ČKD a daroval jí krev.

„Mužskej! Nechat se bodnout! Dobrovolně! JO? To je přece strašná vodvaha. A von zavolal do tý nemocnice, že by jako rád dal krev, jestli by ji potřebovali. A oni řekli ,no tak přďte, my zjistíme, jakej máte, jakou máte skupinu.’ Takže von tam přišel, zjistili, že je B... Já dneska říkám, že byl Rh negativní... Protože druhý den přišel za plentu, zas mě to píchli. A já ten den dobrý, další den už ne jednačtyřicet, ale čtyřicet, pak třicet devět, třicet osm, třicet sedm a za tejdén jsem šla domů. A oni všichni ZÁZRAK!

Ivan

I přes to, že její tatínek chtěl, aby vystudovala medicínu, její sen byl grafika a kreslení.

„Já jsem prostě chtěla na tu grafickou. Já jsem si to tam i vyběhala. Jako přihlášku a všechno. Tatínek to nepodepsal a odmít. Takže jsem musela jít dále do kvinty, sexty, septimy a oktávy.“

Nakonec se jí podařilo vystudovat uměleckou školu a po studiích se díky svému sousedovi dostala do Divadla Spejbla a Hurvínka, kde strávila 18 let jako výtvarnice. Odtud přešla do televize, kde strávila dalších dvacet let. Můžeme ji najít v titulcích pohádek jako Čertův švagr, Velká policejní pohádka, Jak se peče štěstí nebo Cyprián a bezhlavý prapradědeček.

Její životním motto je být vždy pilný a trpělivý, jen tak se člověku vše podaří.

